

SZTÁROK
és életek,
EMBEREK
és történetek

V
Á
R
Ó
T
E
R
E

Magazin

INTERJÚ
KERESZTES
ILDIKÓVAL

*Semmit sem
kaptam ingyen
az élettől*

ENTERIŐR

*Laknál-e
ipari épületben?*

GASZTRO

*Vegán
Karácsonyi menü*

ROMANTIKA

Herceg fekete lovon

495 Ft

2019/12. december



Semmit sem kaptam ingyen az élettől

Talán egykor még Ő maga sem gondolta, hogy egy Marosvásárhelyi törékeny kislány, aki a balettszínpadán szerette volna elkezdni szárnybontogatásait, Magyarország legismertebb és egyik legsikeresebb énekesnője lesz. Megannyi dal, tömérdek színházi szerep, szinte minden létező díjat megkapott a szakmától, de mégis a közönség szeretete számára a mérvadó..

A sport meghatározó szerepet töltött be az életedben, mégis az éneklés mellett döntöttél, miért?

Gyerekkorom óta úgy éreztem, a torna közel áll hozzám, a tornaszőnyeg nekem olyan volt, mint egy színpad, mert egyedül kellett megmutatni magadat, egyedül kellett teljesíteni. Itt már tudat alatt működhetett a színpadhoz való vágyam, és a torna az egy olyan műfaj, amiből elég fiatalon ki lehet öregedni. A gimnáziumi idő alatt az osztálytársaim furcsának találták a beszédhangomat, mert egy nagyon kicsi emberhez nagyon vékony hang dukált volna, egy sokkal magasabb coloratur hang. Majd jött az életben a lázadó korszak. Ez még a Ceausescu rendszerben volt, amikor minden tiltott volt, ami magyar, és minden ami tiltott, az a legédesebb gyümölcs. Nos a magyar rockzene végképp tiltott volt, de a rockzene testesítette meg nekünk a szabadságot, a magyarságot a „magyar vagyok érzést” azok a dalszövegek, amit egy Piramis, vagy egy Omega sugallt.

Hogy kerültél Erdélyből Magyarországra?

Édesanyám második házassága révén települtünk Magyarországra. Itt aztán elvégeztem a Testnevelési Egyetemet, már csak azért is, hogy bizonyítsak a szüleimnek és magamnak. Így lett a szakmám ritmikus gimnasztika szakgedző. A tanárainknak és a barátainknak is feltűnt a rockos rekedtes hangom, főleg, mint kezdő énekesnőnél. Abban az időszakban inkább a lightos hang volt jellemző az

énekesnők zöménél, kivéve talán Zalatnayt vagy Kovács Katit, akiknek szintén rockos hangjuk volt. Amikor áttelepültem, mindent újra kellett kezdenem. Nem kaptam ingyen soha semmit az életemben, mindenért meg kellett keményen dolgoznom. A hitemet, a szakmai alázatomat mind otthonról hoztam. Mindig azt szoktam mondani, hogy a színpadon eltudok játszani egy szerepet, mert azért fizetnek. De az életben nem tudok játszani, nekem sohasem volt kenyerem a hazudozás, vagy a megjátszás.



Egyike vagy az olyan énekesnőknek, akik, mint színésznő is komoly sikereket értek el. Miért döntöttél úgy, hogy megmutatod magad ezen a téren is?

Ez azért érdekes, mert az „énekesnőségre” soha nem gondoltam. Ha valamire gondoltam a balettintézetet is megjárva, az az, hogy balettdáncos leszek, még úgy is, hogy tudtam, sokkal rövidebb pályafutás egy táncosé. Gondoltam arra is, hogy színésznő leszek, de az hogy énekes leszek... az jött legutoljára. A színészet meg az éneklés, nagyon jól megférnek szerintem egymás mellett, én mindig is szerettem, ha egy művész sokoldalú. Ha már adott ilyen képességeket a jó isten, akkor nyilván kötelességem is volt élni vele. Én tudtam hogy az életemet a színpadon kell leélnem, mert különben nem leszek egy teljes ember. Igazából nagyon szeretem mind a kettőt, és inkább előadóművésznek tartom magamat.

2010-ben az X-Faktorban szinte te voltál az első ítéző, aki felmerte vállalni nyíltan az érzelmeit ország világ előtt. Akkor sokan olyan sérülékenynek, érzékenynek láttunk, milyen vagy valójában?

A valóságban eléggé rejtőzködő vagyok, most ez nem azt jelenti, hogy ülök egy sarokba és nem szólok meg, de nem egy harsány valaki vagyok az életben. Nem tudatosan váltaltam, hogy akkor akár tudok ilyen is lenni, vagy akár tudok nagyon érzékeny is lenni. Én ilyen vagyok, és szerintem egyik se zárja ki a másikat. Az egy nagyon egyszerű gondolkodásra vall, ha az emberek csak a felszínből ítélnék. Azt szoktam mondani, hogy abnormálisan érzékeny vagyok. Néha kicsit félek az emberektől, más légkörben nevelkedtem Erdélyben. Persze azóta a világ óriási változott nyilván ott is, de itt is. Ezért is van az, hogy mélyen tudok azonosulni Horváth Attila dalszövegével, hogy „égészen, mert félig

semmit nem tudok”, mert számomra nem is éri meg másképpen csinálni. Nekem nagy elődeim voltak, én rajtuk nevelkedtem, nagyon tiszteltem őket és sokat tanultam tőlük. Azt gondoltam, s gondolom amai napig is, hogy nekem csak így szabad csinálni és továbbadni mindent.

Azt az alázatot hitet, amit képviselsz hogyan, s ha igen, lehet-e átadni, tanítani a következő generációnak?

Azt szokták mondani ez olyan, mint a gyerekek nevelés. Különböző teóriák vannak, hogy hogyan kell a gyereket nevelni. Nyilván ötven százalék az, amit közvetlenül tanítasz neki, és a másik fele meg az, amit közvetve lát tőled. Én személyes példamutatással próbáltam a mentoráltjaimnak bizonyos dolgokat elmondani, a többit meg látták rajtam, hogy én hogy csinálom. Aki elég okos és értelmes volt, az ezzel a tudással gazdagodott és vitte



tovább, aki meg nem, vagy nem értette, az igazán nagyon nincs is a pályán. Amit nagyon fontosnak tartok, az a hitelesség. A hiteles embert még az ellenségei is tisztelik. Nyilván ez nagyon sokat kivesz belőlem, de nem tudom másképp csinálni, nem tudok másmilyen lenni. Erre szokták mondani, áldás és átok egyben ez a tulajdonság. Minden művész érzékenyebb, vagy talán minden művész extra érzékeny.

Újabb dalok, színházi szerepek vannak-e tervben?

Nagyon remélem, hogy jövő év márciusában az ötvenedik Edit Piaf előadást fogjuk megünnepelni. Óriási ajándék a darab, amikor a közönség állva tapsol és azt érzed, hogy a sorstól megint kaptál egy ajándékot. Sokat lépek fel, talán ebben az évben kicsit túl is toltam a fellépéseket. Elsősorban élő fellépéseket vál-



lalog a zenekarommal, akikkel nagyon szeretek együtt dolgozni. Nagyon jó a csapat, szeretjük egymást, én másképp nem is tudnék létezni. Tervben vannak új dalok, új klippek, de nincsen semmilyen nyomás és nem preszcionál senki. Amikor úgy érzem, hogy szeretnék valami újat mondani akkor megszületik a lemez. Addig meg a fellépések során élvezem a közönség felém áradó szeretetét. Nagyon hálás vagyok a sorsnak, hogy sze-

retik azt, amit csinállok. Ezért is szoktam azt mondani, hogy nem is kívánok mást magamnak mint, egészséget és erőt. Azt, hogy addig tudjam csinálni a színpadon való létezesemet, amíg én is az örömet lelem benne. Természetesen a közönséggel együtt, mert máshogy ezt nem szabad.

Joó Géza
www.joogeza.hu
Fotók: Ruzsa Istvánné

Még sok mindenről beszélgettünk. Barátságokról, soha el nem múló szerelmekről, a világ alakulásáról.

Tisztasága, őszintesége, nyíltsága, szókimondása, igazgyöngy, igazi érték ebben a rohanó világban.

Az egész lénye, „a Keresztes”, egy szeretetbomba. Akit lehet és kell is nagyon szeretni, s aki Ő maga is szeretetre vágyik. Néha úgy éreztem Edit Piaf reikarnációja, nem véletlen, hogy akik látták a darabban rajongva meséltek az alakításáról. Szeressük őt, mert kiérdemelte és megérdemli.

Joó Géza